

Arrest

nr. 241 757 van 30 september 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 18 mei 2020 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2020 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 september 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. MISSEGHERS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 november 2019 diende verzoekster een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische echtgenoot, de heer B.M.

Op 18 mei 2020 weigerde de gemachtigde aan verzoekster het verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 27.11.2019 werd ingediend door:

Naam: H.

Voorna(a)m(en): H.

Nationaliteit: Marokkaanse

Geboortedatum: [...]1981

Geboorteplaats: B. B. RR: [...]

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: [...] LOKEREN

om de volgende reden geweigerd.

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de genaamde B. M. (RR: [...]) in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15.12.80.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 verwijst naar Art 40bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Ter staving van de aanvraag werd een Marokkaanse huwelijksakte voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene gehuwd is met de referentiepersoon. Echter, uit het rijksregister blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon intussen echtgescheiden zijn, meerbepaald op 18.01.2020. Betrokkene deed reeds eerder een aanvraag, deze werd eveneens geweigerd omdat ze reeds geen gezinscel meer was. Deze gezinscel in kennelijk niet hersteld, gezien de echtscheiding intussen werd uitgesproken. De betrokkene en de referentiepersoon wonen ook niet meer op hetzelfde adres. Nergens uit het dossier blijkt dat er een nieuw engagement zou zijn aangegaan (huwelijk, wettelijke samenwoning). Dat maakt dat betrokkene geen familielid meer is van een Belg en de aanvraag dus totaal achterhaald is.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkenen. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Bij gebrek aan wettelijke band met de ex-echtgenoot is het niet meer mogelijk een nieuwe aanvraag in te dienen.”

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoekster haalt ook een manifeste beoordelingsfout aan.

Zij licht haar eerste middel toe als volgt:

“Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeksters verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat de gezinscel niet hersteld zou zijn.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig worden geschonden, daar verzoekster in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoekster, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat “de gezinscel niet hersteld zou zijn”, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat evenwel verweerder heeft nagelaten zich voldoende te informeren minstens verzoekster te horen hieromtrent.

Dat de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoeksters verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Verzoekster merkt op dat zij volledig ter goeder trouw is.

Dat verzoekster steeds heeft aangestuurd op een verzoening met haar ex-echtgenoot.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, een grondig onderzoek in te stellen naar de precieze redenen waarom verzoekster en haar echtgenote niet meer samenwonen en uit het echt zijn gescheiden.

Dat dit in casu niet is gebeurd !

Evenmin werd rekening gehouden met het feit dat verzoekster in België wel degelijk meer dan één jaar samenwoonde met haar ex-echtgenoot (en met hem meer dan drie jaar was gehuwd) en dat zij in België geïntegreerd is. Zo volgde zij met succes een beroepsopleiding, Nederlandse taallessen, inburgering,... en werkt zij sinds 1 maart 2020 met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur bij P(...) te Gent,... (cf. stuk 2).”

Verzoekster meent dat de motieven van de bestreden beslissing niet afdoende zijn en stelt dat haar verblijfsrecht enkel en alleen is geweigerd omdat de gezinscel niet hersteld zou zijn. Verzoekster meent dat ze in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier haar verweer of argumenten te formuleren. De beslissing is volgens verzoekster onwettig wegens niet afdoende gemotiveerd omdat die enkel steunt op het feit dat de gezinscel niet hersteld is. Verzoekster meent dat zij dienaangaande had moeten gehoord worden. Ze stelt te goeder trouw te zijn en steeds te hebben aangestuurd op een verzoening met haar echtgenoot. De gemachtigde had volgens verzoekster een grondig onderzoek moeten instellen naar de precieze redenen waarom zij en haar echtgenoot niet meer samenwonen en uit de echt gescheiden zijn. Daarnaast werd evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoekster in België meer dan een jaar samenwoonde met haar ex-echtgenoot, met hem meer dan drie jaar gehuwd was en dat zij in België geïntegreerd is. Verzoekster stelt met succes een beroepsopleiding, Nederlandse taallessen en inburgeringslessen gevolgd te hebben en dat zij sinds 1 maart 2020 een arbeidsovereenkomst heeft van onbepaalde duur bij P(...) te Gent.

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Zoals verzoekster aangeeft, impliceert dit dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekster bespreekt sommige motieven in haar middel. Ze gaat er in haar betoog wel volledig aan voorbij dat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet enkel heeft gemotiveerd dat de gezinscel niet hersteld is. De bestreden beslissing verwijst enerzijds naar de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet en anderzijds wordt vastgesteld dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarde dat zij de echtgenote of wettelijke partner van de Belgische referentiepersoon moet zijn, aangezien zij op 18 januari 2020 uit de echt zijn gescheiden en zij geen nieuw engagement zijn aangegaan, zoals een nieuw

huwelijk of wettelijke samenwoning. De gemachtigde stelt dat verzoekster dus geen familielid meer is van de Belg en de aanvraag totaal achterhaald is. Deze motieven in rechte en in feite zijn duidelijk te lezen in de bestreden beslissing, zodat een schending van artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 in geen geval wordt aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekster betwist dat de motivering afdoende is.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Het onderzoek naar het afdoende karakter van de motivering, naar het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepalingen, in casu artikel 40bis, § 2 en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd : 1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt;"

Artikel 40ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie : 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;"

Verzoekster vroeg op 27 november 2019 gezinshereniging aan met haar Belgische echtgenoot, de heer B.M. Ze betwist echter niet dat zij op 18 januari 2020 reeds uit de echt zijn gescheiden en dat er voor het nemen van de beslissing op 18 mei 2020 geen wettelijke samenwoning is afgesloten, noch dat zij opnieuw zijn gehuwd. Bijgevolg kon de gemachtigde de bestreden beslissing afdoende motiveren door vast te stellen dat verzoekster niet langer een familielid is van een Belg en de aanvraag met de referentiepersoon als "echtgenoot" volledig achterhaald is. De gemachtigde kon in alle redelijkheid en met zorgvuldige verwijzing naar de voormelde feiten vaststellen dat de referentiepersoon niet langer de echtgenoot is van verzoekster, noch dat zij een wettelijke samenwoning hebben afgesloten. Bijgevolg kon de gemachtigde ook op redelijke en zorgvuldige wijze vaststellen dat de gezinsscel evenmin is hersteld. De Raad ziet dan ook niet in waarin de manifeste beoordelingsfout zou bestaan.

Aangaande de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur of de rechten van verdediging wijst de Raad erop dat de huidige beslissing gevolgd is op de aanvraag om gezinshereniging van 27 november 2019. Verzoekster weet dat zij, om in aanmerking te komen voor gezinshereniging op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet iuncto artikel 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, moet aantonen gehuwd te zijn met een Belg of een geregistreerd partnerschap moet hebben. Verzoekster was op het moment van de beslissing geen van beide meer, dus de Raad ziet niet in waarover de gemachtigde verzoekster had moeten horen, nu de feiten voor zich spreken.

Het feit dat verzoekster eventueel heeft aangestuurd op een verzoening met haar ex-echtgenoot doet geen enkele afbreuk aan het feit dat de gemachtigde bij het nemen van de beslissing niet anders kon dan vaststellen dat verzoekster uit de echt was gescheiden van de heer B.M. en evenmin met hem een wettelijke samenwoning had. Waar verzoekster doelt op elementen dat zij meer dan een jaar samenwoonde met haar ex-echtgenoot, met hem meer dan drie jaar was gehuwd en dat zij in België geïntegreerd is, lijkt verzoekster te verwarren met hetgeen bepaald is in artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet waarin de voorwaarden zijn bepaald onder de welke geen einde mag gesteld worden aan een verblijfsrecht van een familielid van een burger van de unie. In casu betreft het evenwel geen beëindiging van een verblijfsrecht dat reeds eerder werd toegekend, doch een weigering ervan omdat verzoekster nog voor de erkenning van een eventueel verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging met een Belgische echtgenoot, reeds uit de echt gescheiden was. De elementen die verzoekster aanstipt, zijn bijgevolg irrelevant voor een eventuele erkenning van het verblijfsrecht.

Een schending van het hoorrecht of de rechten van verdediging blijkt niet, minstens heeft verzoekster geen belang aangetoond bij een bijkomend gehoor voor het nemen van de bestreden beslissing.

Op grond van het voorgaande is de Raad van oordeel dat de motieven afdoende zijn, dat de gemachtigde zorgvuldig te werk is gegaan en dat hij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, dat hij die correct heeft beoordeeld en dat hij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot zijn besluit is gekomen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging

Ze licht het tweede middel toe als volgt:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent zijn gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is.”

In het tweede middel stelt verzoekster dat artikel 17 van richtlijn 2003/86/EG de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de Gezinsherenigingsrichtlijn) geschonden is. Bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging moet volgens deze bepaling rekening gehouden worden

met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele en sociale banden met het herkomstland. Verzoekster meent dan ook dat ze overeenkomstig die bepaling had moeten gehoord worden omtrent haar gezins- en economische situatie. Vervolgens verwijst verzoekster naar het hoorrecht als algemeen beginsel van unierecht dat lidstaten moeten respecteren als ze Unierecht toepassen. Dit beginsel ligt vast in artikel 41 van het Handvest. Volgens verzoekster heeft de gemachtigde nagelaten dit in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren alvorens een voor haar nadelige beslissing te nemen.

Artikel 1 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

“Het doel van deze richtlijn is de voorwaarden te bepalen voor de uitoefening van het recht op gezinshereniging door onderdanen van derde landen die wettig op het grondgebied van de lidstaten verblijven.”

Artikel 2 van de Gezinsherenigingsrichtlijn luidt als volgt:

In deze richtlijn wordt verstaan onder:

“a) “onderdaan van een derde land”: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag;

c) “gezinshereniger”: onderdaan van een derde land die wettig in een lidstaat verblijft en die een verzoek indient of wiens gezinsleden een verzoek indienen tot gezinshereniging om met hem verenigd te worden;”

Artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn bepaalt dat:

“In geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin houden de lidstaten terdege rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Verzoekster kan zich vooreerst niet dienstig beroepen op artikel 17 van de Gezinsherenigingsrichtlijn aangezien thans geen situatie voorligt waarin de gezinshereniger die wettig op het grondgebied verblijft een onderdaan van een derde land is. Thans is de gezinshereniger een Belgische referentiepersoon. Er ligt een aanvraag voor van een derdelander met een unieonderdaan, dermate dat de Gezinsherenigingsrichtlijn niet van toepassing is.

Er dient bijkomend op te worden gewezen dat een bepaling uit een richtlijn slechts directe werking heeft indien een lidstaat heeft nagelaten een richtlijn binnen de in de richtlijn bepaalde termijn om te zetten in nationale wetgeving of deze richtlijn niet op correcte wijze heeft omgezet, en indien de bepaling van de richtlijn duidelijk en onvoorwaardelijk is en niet afhankelijk is van een discretionaire uitvoeringsmaatregel (K. LENAERTS en P. VAN NUFFEL, *Constitutional Law of the European Union*, Londen, Sweet&Maxwell, 2005, nrs. 17-048 en 17-124). Verzoekster voert niet aan dat de Gezinsherenigingsrichtlijn incorrect of onvolledig zou zijn omgezet, zodat zij er zich niet dienstig kan op beroepen. Dit wordt door verweerder correct in de nota aangehaald en was reeds als dusdanig uiteengezet in het arrest van de Raad nr. 224 328 van 26 juli 2019 aangaande een eerder beroep tegen een bijlage 20 van 4 maart 2019, die werd genomen ten aanzien van verzoekster.

Verzoekster voert verder de schending aan van het hoorrecht zoals wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest en als algemeen beginsel van het Unierecht.

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67) zodat een particuliere vreemdeling zich niet rechtstreeks op deze bepaling kan beroepen. Het hoorrecht is echter tevens een algemeen beginsel van Unierecht, dat met name deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, waarop verzoekster zich beroept (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §'n 30 en 34).

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50).

De verplichting tot eerbiediging van de rechten van verweer van de adressaten van besluiten die hun belangen aanmerkelijk raken, rust aldus in beginsel op de overheden van de lidstaten wanneer zij maatregelen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen (HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 40). Verzoekster erkent ook in haar betoog dat het hoorrecht als algemeen beginsel van Unierecht pas speelt als de lidstaten het Unierecht toepassen.

Vooreerst dient de Raad dus te onderzoeken of de thans bestreden beslissing een toepassing uitmaakt van het Unierecht.

De Raad merkt op dat verzoekster voorhoudt een familielid te zijn van een Belg die verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit. Er wordt niet aangetoond dat deze Belgische burger gebruik heeft of had gemaakt van zijn recht op vrij verkeer of dat het vestigingsrecht van verzoekster een afgeleid verblijfsrecht zou betreffen in het kader van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (de Burgerschapsrichtlijn), of in het kader van de artikelen 21, 45 of 56 van het VWEU. Evenmin wordt aangetoond dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat de Belgische referentiepersoon, zijnde een Unieburger, het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan deze status ontleende rechten.

Bijgevolg valt de bestreden beslissing niet binnen de werkingssfeer van het Unierecht (HvJ 26 februari 2013, zaak C-617/10, Akerberg, pt. 21). Bijgevolg kan, conform artikel 51, lid 1 van het Handvest, dan ook geen toetsing gebeuren aan de hand van de in het Handvest neergelegde grondrechten (HvJ 8 november 2012, zaak C-40/11, lida, pt. 79-81). Evenmin kan een toetsing gebeuren aan de hand van algemene beginselen van het Unierecht, met name het hoorrecht, als onderdeel van eerbiediging van de rechten van verdediging, zodat verzoekster zich hierop niet kan beroepen. Ook dit werd reeds uiteengezet in het arrest nr. 224 328 van 26 juli 2019.

Wat betreft de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, de hoorplicht als nationaal beginsel van behoorlijk bestuur en de rechten van verdediging verwijst de Raad naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoekster.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES